

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Sonja Atanasijević (1962, Lebane), objavila je romane: *Oni su ostali* (1995), *Crveni krug* (1997), *Bekstvo iz akvarijuma* (2003, Nagrada „Zlatni Hit Liber“), *Narandže za Božanu* (2004, Nagrada „Zlatni Hit Liber“), *Ko je ubio Alfija* (2009), *Vazdušni ljudi* (2013, Nagrada „Branko Ćopić“), *Velika laž* (2016), *Spavaj, zveri moja* (2020) i zbirku priča *Krilata tuga* (2005). Priče su joj zastupljene u nekoliko antologija, a njena proza prevedena je na francuski, engleski, bugarski, rumunski i makedonski jezik. Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Twitter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikropriča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih proza-*

ista generacije osamdesetih (2021). Živi u Novom Sadu.

Zoran M. Bundalo (1947, Sarajevo – 2019, Beograd), diplomirao je na Arhitektonskom fakultetu u Beogradu. Pesnik i graditelj. U zamašnom graditeljskom opusu najznačajnija dela su mu: Hram Svetog arhanđela Mihaila u Jabučju kod Lajkovca (1989–2007), Stambena grupacija Radovančević (2004–2008) u Beogradu i Centralno spomen obilježje u Istočnoj Ilidži koje je u gradnji. Objavio je, u periodici, prevode iz pesničkih dela V. H. Odnaluisa Meknisa. Pesničke knjige: *Liv* (1974), za koju je dobio nagradu „Branko Radičević“, *Poslednji silazak* (1983), *Na stavama svetla i tame* (1995), *Sa vrška usana* (2000), *Traktat o senci* (2000), *Sveopšta zemlja* (2007) i *Sitnina* (2014).

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad) radi kao vanredni profesor na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić putopisac: ogleđ iz imagologije* (2003), *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatici teksta* (2005), *Književnost, kultura, utopija: ogleđi* (2011), *Srpska putopisna kultura 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Devet srpskih pesnika* (antologija, 2012), *Književnost i otpor* (2015), *Anatomija robe: ogleđi iz kritike političke ekonomije* (Sa Alparom Lošoncem, 2016) i *Komparativna književnost i kultura – kritički uvod* (2019); uredio je *Pregledni rečnik komparativne književnosti i kulture* (2011, zajedno sa Bojanom Stojanović Pantović i Miodragom Radovićem) i priredio temat *Polja posvećen* V. G. Zebaldu (2011). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore*

(1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srпкиnje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srпкиnje sa savremenima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srпкиnjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srпкиnji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srпкиnji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srпкиnje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Heminveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Heminvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige:

Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Slavko Gordić (1941, Dabrica, Hercegovina), piše prozu, književnu kritiku i esejistiku. Knjige proze: *Vrhovni silnik* (1975), *Drugo lice* (1998), *Opit* (2004), *Rub* (2010) i *Posle ruba* (2020). Knjige eseja, kritika i studija: *U vidiku stiha* (1978), *Slaganje vremena* (1983), *Primarno i nijansa* (1985), *Poezija i okružje* (1988), *Obrazac i čin – ogledi o romanu* (1995), *Pevač Boška Petrovića* (1998), *Ogledi o Veljku Petroviću* (2000), *Glavni posao* (2002), *Profili i situacije* (2004), *Savremenost i nasleđe* (2006), *Razmena darova* (2006), *Kritičke razglednice* (2008), *Traganja i svedočenja* (2011), *Ogledi o Ivi Andriću* (2013) *Srodstva i razdaljine* (2014), *Osmatračnica – književne i opšte teme* (2016), *Među svojima* (2020) i *Podsećanja i nagovori* (2022). Priredio je izabrane pesme Miodraga Pavlovića (1978), Stevana Tontića (1995), Jovana Jovanovića Zmaja (2003), izabrane pripovetke Veljka Petrovića (2000), izabrana dela Veljka Petrovića (2003), pripovedačko-romansijerski segment izabranih dela Milana Kašanina (2003) i četiri knjige izabranih dela Ive Andrića (2010–2019). Pojedini esejističko-kritički tekstovi su mu prevedeni na nemački, poljski, mađarski, slovački, slovenački, francuski i engleski. Dobio je Nagradu Društva književnika Vojvodine za najbolju knjigu godine, kao i nagrada „Laza Kostić“, „Đorđe Jovanović“ i „Sreten Marić“. Dobitnik je Novembarske povelje Novog Sada, Nagrade za životno delo Društva književnika Vojvodine i Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije. Bio je dugogodišnji profesor Filozofskog fakulteta u No-

vom Sadu, do 2009. godine, i glavni i odgovorni urednik *Letopisa Matice srpske* (1992–2004). Sada je profesor emeritus Univerziteta u Novom Sadu.

Ivančica Đerić (1969, Sisak), spisateljica i pesnikinja. Odrasla je u Prijedoru, živi i piše u Kanadi. Objavila je romane: *Zemlja u zrnu kafe* (2003), *Bosanci trče počasni krug* (2006), *Priručnik za zločin* (2008), *Nesreća i stvarne potrebe* (2012) i *Sva je priroda divlja i surova* (2013); knjige poezije: *Otvorenost* (1991), *Sa moga prozora odličan je moj život* (2009) i *Tamo na nebu jedu svoj kupus* (2021). Dobitnica je Nagrade „Biljana Jovanović“ za 2013. godinu. Knjige su joj prevedene na makedonski, slovenački i poljski jezik.

Dubravka Đurić (1961, Dubrovnik), feministička pesnikinja i teoretičarka. Diplomirala je i magistrirala na grupi za Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se teorijom kulture, teorijom medija, teorijom moderne i postmoderne poezije, teorijom roda, umetničkim i pesničkim performansom. U statusu predavačice ili gosta predavača držala predavanja u Centru za ženske studije, na AOM-u, Fakultetu političkih nauka, Fakultetu dramskih umetnosti, kao i na fakultetima u SUNY-Bafalo i UCSD, San Dijego, u Ljubljani i Kopru. Priredila i prevela niz teorijskih temata u časopisima iz oblasti teorije poezije i teorije umetnosti. Jedna je od osnivačica i urednica časopisa *Pro-Femina*. U Asocijaciji za žensku inicijativu pokrenula Ažinovu školu poezije i teorije. Zbirke poezije: *Priroda meseca, priroda žene* (1989), *Knjiga brojeva* (1994), *Klopke* (1995), *All-Over: izabrane i nove pesme sa esejima koji određuju fazu moje poezije od 1996–2004* (2004), *Ka politici nade (nakon rata)* (2015), *Razmicanje okvira / Kosa crta / Konteksta* (2020). Objavila je brojne kritike i studije o poeziji, umetnosti i

plesu, kao i knjige *Jezik, poezija, postmodernizam* (2001), *Govor druge* (2006), *Poezija teorija rod: moderne i postmoderne američke pesnikinje* (2009), *Politika poezije: tranzicija i pesnički eksperiment* (2010), *Diskursi popularne kulture* (2011) i *Globalizacijske izvedbe: književnost, mediji, teatar* (2016). Kourednica je antologije tekstova *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Živi u Beogradu.

Dorđe M. Đurđević (1994, Kragujevac), istraživač-pripravnik i doktorand na Filološko-umetničkom fakultetu. Objavio je više naučnih radova i prevod altermodernističkog manifesta. Godine 2017–2018. držao je jednosemestralni kurs *Realioznawstwo* (Srpska kultura i običaji), kao i vežbe na predmetima vezanim za studije srpskog jezika kao stranog na Katedri za srpsko-hrvatsku filologiju Instituta za slavistiku Univerziteta u Vroclavu (Poljska). Predmet njegovih interesovanja jeste teopoetika, posebno angelologija i mariologija u književnosti.

Aleksandra Žeželj Kocić (1977, Beograd), završila osnovne, master i doktorske studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Član je Hemingvejevog društva (SAD), Ficdžeraldovog društva (SAD) i Udruženja za anglo-američke studije Srbije. Naučni saradnik u oblasti jezik i književnost – Institut za književnost i umetnost u Beogradu. Zaposlena kao profesor engleskog jezika i književnosti u Filološkoj gimnaziji u Beogradu. Knjige: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Hemingvej i rod: pisac u mreži teorije* (2018), *Pesnik i jedan čitalac: ogleđi o poeziji i prozi Dragana Lakićevića* (2020), *Zbirka leptirova: ogleđi o anglo-američkoj književnosti* (2021), *Valjarević u dijalogu* (2022). Živi u Beogradu.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Isclenjenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već rekoh* (2002), *Orfejov povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (receptcija Crnjanskovog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza prevedena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi* i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu i blagorodnost* Simon Vej i dr. Živi u Parizu.

Dejan Ilić (1961, Travnik), od 1969. živi u Beogradu, završio italijanski jezik i književnost. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanski put* (2003), *Kvart* (2005), *Iz vikenda* (2008), *Linije bega* [izabrane pesme 1995–2008] (2011), *Katastar* (2013), *Dolina Plistos* (2017) i *Kamperplac* (2021). Bavi se književnim prevodenjem. Za svoju poeziju i prevodenje poezije dobio nagrade „Đura Jakšić“, „Branko Miljković“, „Meša Selimović“ i „Miloš N. Đurić“.

Zlatko Jelisavac (1971, Kikinda), diplomirao je filozofiju na Filozofskom u Novom Sadu. Piše autorske tekstove, prikaze knjiga, eseje. Radi u Tehničkoj školi u Zrenjaninu.

Danijela Jovanović (1975, Šabac), diplomirala je na Odeljenju za istoriju na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Objavljena joj je istorijska studija *Od rajskog vrta do Kembelove supe – prilozi za istoriju hrane i ishrane* (2022), zbirka poezije *Red ovoga, red onoga* (2018), istorijska stu-

dija *Romi u Jevrejskom logoru Zemun 1941–1942* (2012), roman *Vatra* (2008), i knjige prevoda: M. Herman Sekulić, *Nine Lives of Milena Pavlović Barilli* (2022); *Afroamerička poezija*, izbor i prevod (2015); Brajan Henri, *Karantin* (2010); Enes Halilović, *Leaves on Water* (2009). Objavljuvanje istorijske studije *Od rajskog vrta do Kembelove supe – prilozi za istoriju hrane i ishrane* finansijski je podržalo Ministarstvo Republike Srbije kao kapitalno delo koje se objavljuje na srpskom jeziku iz oblasti kulture, dok je roman *Vatra* bio nagrađen na konkursu za prvu knjigu (SKCKG). Živi i radi u Beogradu.

Barbara Kinsolver (*Barbara Kingsolver*; 1955, Anapolis, Merilend, SAD), američka književnica Napisala je trinaest knjiga od kojih su većina romani, kao i zbirke eseja, poezije i kratkih priča. Rano detinjstvo je provela u Africi gde je njen otac radio kao lekar. Po povratku u SAD, živela je sa porodicom u malom, ruralnom mestu Karlajl u Kentakiju. Započela je studije klavira, ali se kasnije prebacila na biologiju. Magistrirala je evolucijsku biologiju na Univerzitetu Arizone. Neko vreme je živela u različitim afričkim i evropskim zemljama, dok danas živi sa porodicom na farmi u Virdžiniji.

Tanja Kragujević (1946, Senta), diplomirala je i magistrirala na Filološkom fakultetu u Beogradu, na grupi za Opštu književnost sa teorijom književnosti. Objavila je preko trideset knjiga poezije i petnaest knjiga esejističkih i književno-kritičkih tekstova. Zastupljena je u više antologija savremene srpske poezije u zemlji i inostranstvu. Pesme su joj prevedene na engleski, nemački, španski, mađarski, holandski, bugarski, makedonski, slovenački, ruski, beloruski i esperanto. Više od petnaest godina bavila se izdavačkim radom. Dobitnica je značajnih domaćih priznanja. Živi u Zemunu.

Natalija Ludoški (1966, Perlez), književnost je završila na Filozofskom fakultetu u Novom

Sadu, gde je magistrirala („Književna kritika u delu Slobodana Jovanovića“) i doktorirala („Književnokritičko i naučno delo Mladena Leskovca“). Objavila je knjige *Slobodan Jovanović kao književni kritičar* (2008), *O Mladenu Leskovcu: ogledi, članci, prepiska* (2011), *Književna ogledanja Mladena Leskovca nad piscima savremenima* (2015), *Skica za književni lik Slobodana Jovanovića* (2019), *Nije mi svejedno s kim razgovaram* (intervjui s piscima, 2020), *Put smisla – odabrane književne kritike* (2021) i priredila knjigu Mladena Leskovca *Izbor iz dela* (2017). Metodичke radove, književnokritičke i književnoistorijske oglede objavljuje u periodici. Zaposlena je u Zrenjaninskoj gimnaziji. Živi u Novom Sadu.

Valerio Magrelli (Valerio Magrelli; 1957, Rim, Italija), studirao je film, potom filozofiju, predaje na Univerzitetu u Kasinu modernu francusku književnost. Kao pesnik debituje 1980. sa zbirkom *Ora serrata retinae*, jednom od najznačajnijih pesničkih knjiga druge polovine novečenta, nakon koje slede *Prirode i šare* (1987), *Vežbe iz tiptologije* (1992), *Didaskalije za čitanje novina* (1999), *Poremećaji binarnog sistema* (2006), *Gorka krv* (2014), *Inspektor Magrelli* (2018), *sabrane pesme Zamorci* (2018) i *Eksfancija* (2022). Autor je i proza *U kondominijumu tela* (2003), *Viceživot. Vozovi i putovanja vozom* (2009), *Zbogom fudbalu* (2010), *Geologija jednog oca* (2013), *Porodični šaman. Homeopatija, pornografija, režija u 77 Felinijevih crteža* (2015). Napisao je uvod u delo Žozefa Žubera, monografiju o dadaizmu, prevodio Malarrea, Verlena, Valerija, Debisija, Ponža, Barta. Najprevođeniji savremeni italijanski pesnik, preko dvadeset knjiga prevoda na engleskom, nemačkom, francuskom, španskom, portugalskom, hrvatskom. Na srpskom: *Prirode i šare* (Oktoih, 1995), *Vežbe iz tiptologije* (Rad, 2002), *Gorka krv* (Povelja, 2018), te studija o vizuelnim aspektima Valerijevog stvaralaštva *Vide-*

ti se kako se vidiš (Službeni glasnik, 2020). Živi u Rimu.

Perica Markov (1958, Farkaždin), imao je dve zajedničke izložbe vizuelne poezije i jednu samostalnu. Pesme su mu prevođene na više stranih jezika. Dobitnik nagrada časopisa *Ulaznica*, *Pesničke staze*, *Stražilovo* i *Pečat varoši Sremskokarlovačke*. Živi i radi u Zrenjaninu.

Sonja Milovanović (1979, Beograd), osnovne, master i doktorske studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na Drugom programu Radio Beograda urednica je za savremenu srpsku književnost. Piše naučne radove iz oblasti stilistike srpskog jezika i književnosti, eseje i književnu kritiku. Objavljene knjige *Stil kao svet dela* (2020) i *Teksteme kao stilske dominante u pesništvu Novice Tadića* (2020). Živi u Beogradu.

Violeta Mitrović (1989, Novi Sad), osnovne i master studije srpske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je knjigu izabranih književnih kritika i eseja *Hermeneutička pristaništa* (2018).

Miloš Mihailović (1998, Beograd), diplomirao srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 2017. godine kao student generacije. Godine 2022. odbranio masterski rad na istom fakultetu, da bi nakon toga upisao doktorske akademske studije. Romani: *Zeon* (2013), *Ereja* (2015) i *Mladunče* (2022). Objavio je veći broj kratkih priča i zbirku priča *Knjiga odraza* (2020).

Svetlana Mladenov, istoričarka je umetnosti, likovna kritičarka i kuratorica. Autorka je mnogih likovnih manifestacija, izložbi, festivala, akcija, događaja, susreta, radionica... Njeni mnogobrojni tekstovi o savremenoj umetnosti objavljeni su u knjigama, monografijama, katalozima, časopisima, dnevnoj štampi. Od

1997. do 2004. bila je direktorka Galerije savremene umetnosti i Centra za kulturu u Pančevu, a od 2007. do 2015 kustoskinja Muzeja savremene umetnosti Vojvodine u Novom Sadu. Članica je AICA, ULUPUDS-a, Društva istoričara umetnosti Srbije i osnivačica Asocijacije za vizuelnu umetnost i kulturu VISART. Kao kustoskinja-saradnica radila na projektu Paviljon Srbija – Raša Todosijević: Svetlost i tama simbola na 54. Venecijanskom bijenalu. Živi u Novom Sadu.

Dušan Pajin (1942, Beograd), filozof i estetičar, profesor univerziteta. U svom naučnom radu bavi se prevashodno umetnošću, filozofijom i kulturom dalekog Istoka. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu 1968, a doktorirao u Sarajevu 1978. godine. Prve tekstove počeo da objavljuje 1963. u *Studentu* (likovne kritike i eseje). Od tada objavio više od 500 bibliografskih jedinica – studije, članke, kritike i prikaze – u našim i stranim časopisima (Engleska, SAD, Kina, Francuska itd.), kao i dvanaest knjiga iz oblasti istorije kulture i filozofije umetnosti, kao i zbirku poezije na kineskom. Priredio je dvanaest knjiga, uključujući *Antologiju jugoslovenske poezije – 1950–95* (objavljena kineskom – 1997, Tajpej, 1998, Peking). Bavi se i slikarstvom. Radio je kao urednik u „Nolitu“, a bio je i glavni urednik časopisa *Kulture Istoka* (1983–1992). Od 1994. je vanredni profesor, a u periodu 1999–2009, redovni profesor Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu za predmet Filozofija umetnosti. Od 2009. godine je u penziji. Živi u Beogradu.

Andrea Popov Miletić (1985, Novi Sad), diplomirala je na Katedri za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Objavila je roman *Pioniri maleni, mi smo morska trava* (2019), a piše i kratke priče, dnevničke zapise i priča za decu, od kojih su neke uvrštene u domaće, regionalne i inostrane antologije. Živi u Novom Sadu.

Sofija Popović (1996, Šabac), diplomirala je na Odseku za komparativnu književnost sa teorijom književnosti Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, gde je trenutno na master studijama Piše i objavljuje esejistiku i književnu kritiku u periodici i na internet portalima. Živi u Novom Sadu.

Saša Radojčić (1963, Sombor), diplomirao je filozofiju na Filozofskom, magistrirao na Filološkom fakultetu, a doktorirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Predaje na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Piše poeziju, kritiku, eseje i prevodi sa nemačkog. Knjige pesama: *Uzalud snovi* (1985), *Kamerna muzika* (1991), *Amerika i druge pesme* (1994), *Elegije, nokturme, etide* (2001), *Četiri godišnja doba* (2004), *Cyber zen* (2013), *Duge i kratke pesme* (2015), *To mora da sam takođe ja* (2020), *Za vatru nadležna je duša* (izabrane pesme, 2022) i *Tobogan* (2023). Roman: *Dečak sa Fanara* (2022). Knjige kritika, eseja i studija: *Providni anđeli* (2003), *Poezija, vreme buduće* (2003), *Ništa i prah – antropološki pesimizam Sterijinog Davorja* (2006), *Stapanje horizonata – pesništvo i interpretacija pesništva u filozofskoj hermeneutici* (2010), *Razumevanje i zbivanje – osnovni činioci hermeneutičkog iskustva* (2011), *Uvod u filozofiju umetnosti* (2014), *Reč posle* (2015), *Jedna pesma – hermeneutički izgredi* (2016), *Slike i rečenice* (2017), *Ogledalo na pijaci Bajloni: ogleđi o srpskom neoverizmu* (2019) i *Umetnost i stvarnost* (2021). Za poeziju je dobio nagrade „Branko Ćopić“, „Dura Jakšić“ i „Lenkin prsten“; za književnu kritiku Nagradu „Milan Bogdanović“; za celokupno pesničko delo Disovu nagradu, Zmajevu nagradu i Nagradu „Desanka Maksimović“. Živi u Somboru.

Tatjana Rosić (1962), doktorila je, magistrirala i diplomirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Redovna je profesorka na Fakultetu za medije i komunikacije Univerziteta Singidunum u Beogradu, gde predaje

predmete iz oblasti studija kulture, roda, književnosti i medija. Naučna je saradnica na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu i gostujuća profesorka na doktorskom programu Filološko-umetničkog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu. Tokom akademske 2016–17. godine bila je gostujuća profesorka na odseku za slavistiku Univerziteta Mičigen, SAD. Književna je teoretičarka i kritičarka, kao i autorica brojnih nacionalnih, regionalnih i međunarodnih projekata iz oblasti rodne, kulturne i medijske politike. Bila je urednica regionalnog časopisa za kulturu *Sarajevske sveske*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *FMK* i časopisa *Ženske studije* Centra za ženske studije u Beogradu. Trenutno se bavi studijama kulture otpora u svetu globalnih medija kao i kritičkim studijama roda, maskuliniteta i ženskog autorstva u kontekstu tranzicione postjugoslovenske i balkanske kulture sećanja. Autorica je i urednica sledećih knjiga: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ur., 2015) (*Anti*)*utopije tela: reprezentacija maskuliniteta u savremenoj srpskoj prozi* (2014), *Mit o savršenoj biografiji: Danilo Kiš i figura pisca u srpskoj kulturi* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Proizvoljnost dnevnika* (1994). Živi u Beogradu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Saraduje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuliPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014),

Prskalica (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017), *Nema oaze : luftroman* (2018), *Ništa nije ničije* (2020) i *Varvarin u Evropi – švajcarska sveska* (2022). Živi u Beogradu.

Žarka Svirčev (1983, Senta), naučna je saradnica u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu. Osnovne i master studije je završila na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Doktorirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavila je naučne monografije: „*Ah, taj identitet!*“ – *Dekonstrukcija rodnih stereotipa u stvaralaštvu Dubravke Ugrešić* (2010), *Vinaverova književna republika* (2017), *Portret prethodnice: Draga Dejanović* (2018) i *Avangardistkinje – Ogleđi o (srpskoj) ženskoj avangardnoj književnosti* (2018).

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jo-

vanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Jelena Todorović Lazić (1975, Užice), diplomirala je srpsku književnost i jezik na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 2013. izabrana je na konkursu Ministarstva prosvete RS za nastavnika srpskog jezika i kulture u Švajcarskoj, gde je završila Višu školu za primenjenu lingvistikku. Živi u Švajcarskoj.

Ferdinand fon Širah (*Ferdinand von Schirach*; 1964, Minhenu, Nemačka), nemački pisac i

advokat krivičar u Berlinu. Njegove stranke su bili raniji član politbiroa Ginter Šabovski, bivši špijun Nemačke bezbednosne agencije Norbert Jurecko, industrijalci, ljudi iz javnog života i pripadnici podzemlja. Godine 2009. objavio je knjigu priča *Verbrechen* (*Zločini*, „Laguna“, Beograd, 2011), a potom, između ostalih dela, slede: *Schuld* (priče, 2010), *Der Fall Collini* (roman, 2011), *Tabu* (roman, 2013; *Tabu*, „Laguna“, Beograd, 2016), *Die Herzlichkeit der Vernunft* (razgovori sa Aleksanderom Klugeom, 2017), *Strafe* (priče, 2018), *Kaffee und Zigaretten* (priče, 2019), *Trotzdem* (razgovori sa Aleksanderom Klugeom, 2020).